

[Nathalie Lind.]

1, 2 eller 3 måneder, afhængigt af, hvor længe funktionæren har været ansat i firmaet. I lovsproget bruger vi jo ofte af nemhedsgrunde betegnelsen han om det retssubjekt, som loven vedrører, men her i funktionærloven, er forholdet jo det, at ordet „han“ virkelig skal tages i sin bogstavelige betydning, hvilket jo også fremgår af det efterfølgende ord „enke“, idet retten til efterindtægt efter dødsfaldet alene tilkommer en mandlig funktionær og afledt deraf hans enke, medens en kvindelig funktionærs ansættelsesforhold ikke giver hendes enkemand nogen tilsvarende ret.

Funktionærloven blev sidst ændret i 1964, og det undrer mig, at man ikke da benyttede lejligheden til at ligestille enkemanden med enken med hensyn til retten til efterindtægt; for 6 år før, i 1958, indførte man jo i tjenestemandsløven denne ligestilling, og tjenestemandsløven bruger da også det neutrale udtryk, at „ægtefællen“ efter en tjenestemand er berettiget til løn i 3 måneder efter tjenestemandens død.

Der er yderligere sket det, at siden tjenestemandsløven blev vedtaget i 1958, er en meget betydelig del af de i statens tjeneste ansatte blevet ansat på overenskomstvilkår, men med hensyn til efterindtægt følger de overenskomstansatte funktionærlovens regler, således at enkemanden i disse tilfælde ikke får nogen ret til efterindtægt.

Jeg finder, det er urimeligt over for enkemanden efter en funktionær, at der er denne forskelsbehandling, for også for enkemanden sker der en væsentlig forrykkelse af familiens økonomi, når konen dør og hendes lønindtægt pludselig falder bort. Det ligger jo skattemæssigt sådan, at enkemanden skal betale skat af den fælles indtægt til udgangen af det kvartal, hvori dødsfaldet er indtruffet, og sker dødsfaldet i begyndelsen af kvartalet, kan dette betyde en alvorlig økonomisk belastning, da der jo før var 2 indtægter at betale skatten af. Det rimelige i, at også en enkemand får ret til efterindtægt, er — som jeg nævnte lige før —

anerkendt i tjenestemandsløven, og jeg håber, at vi kan komme videre og få en ligestilling også på andre områder.

Jeg er bekendt med, at der inden for Dansk Forfatterforening er en sådan ligestilling på vej. Ifølge medlemsbladet Forfatteren er det i de nylig vedtagne vedtægter for Dansk Forfatterforening blevet bestemt, at enkemænd efter forfatterinder indtræder i samme rettigheder med hensyn til at arve biblioteksafgiften, som enker efter forfattere har. Så vidt mig bekendt er disse vedtægter til behandling i kulturministeriet; måske er de blevet konfirmeret — jeg ved det ikke — men justitsministeriet har i hvert fald intet haft at indvende mod det principielle i forslaget. Dansk Forfatterforenings formand, Hans Lyngby Jepsen, har i medlemsbladet betegnet det, der sker her, som et vældigt skridt i den rigtige retning og udtrykt håb om, at dette skridt må få konsekvenser også på andre områder. Det er et håb, som også jeg deler.

Den forskelsbehandling, vi har i dag, hænger jo sammen med det efter min mening forældede forsørgerbegreb. Staten er jo med hensyn til selve princippet om ligeløn altid gået i forvejen og er også gået i forvejen med hensyn til spørgsmålet om efterindtægt. Jeg spørger derfor nu den højtærede arbejdsminister, om han ikke mener, at de syv års forspring, som staten har på dette område, må være tilstrækkeligt, således at vi i nærmere fremtid kunne nå frem til en løsning af dette spørgsmål. Dels har det sin principielle betydning, dels vil det have meget stor betydning for den enkelte familie, men absolut set, ud fra et økonomisk synspunkt, vil det vel kun få begrænsede følger.

Arbejdsministeren (*Erling Dinesen*): Jeg tror ikke, der kan blive megen uenighed mellem det ærede medlem og mig om dette spørgsmål.

Jeg vil indledningsvis oplyse, at bestemmelsen i funktionærlovens § 8 om efterløn oprindeligt hidrører fra funktionærloven af